

# Raina prøver en gang til

Av Jane Choate

(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

Raina leste ordene på løpeseddelen på skolen igjen. Essaykonkurranse: Vinn en gratis tur til New York City!

Det var en konkurranse for elever på mange skoler i området. Raina så for seg at hun var i New York City, med kjempehøye skyskraperne rundt seg og

Frihetsgudinnen like i nærheten.

Hun hadde så lyst til å dra!

"Du burde melde deg på," sa Sydney. "Du er den beste forfatteren på klassetrinnet vårt!"

Det Sydney sa, fikk Raina til å føle seg bra. Hun visste ikke så mye om å skrive essay. Men hun ønsket å prøve.

Etter skolen satt Raina ved pulten sin. Trykk, trykk, trykk. Hun klikket med blyanten på arket mens hun tenkte på ideene hun hadde. Så endelig begynte hun å skrive.

Det tok en hel uke før Raina ble ferdig. Men med litt hjelp fra mamma følte hun seg endelig klar til å levere inn essayet sitt.

Det gikk noen uker. Raina gledet seg til å se hvem som vant. Kanskje hun snart skulle dra til New York!

"Over hundre elever har levert inn bidrag," sa herr

Wright der han sto foran i rommet.

"Takk til alle dere som skrev et essay."

Rainas hjerte dunket i spenning.

"Selv om ingen av våre elever vant konkurransen, var Raina blant de fem beste av alle som deltok. Gratulerer, Raina," sa herr Wright.

Raina smilte mens klassekameratene klappet. Men inni seg var hun litt lei seg. Å være blant de fem beste var ikke like bra som å vinne. Drømmen om å få se New York var borte.

Da Raina kom hjem, sank hun sammen på en stol på kjøkkenet hos foreldrene. "Jeg tapte konkurransen," sa hun. "Det er aller siste gang jeg prøver noe nytt igjen. Jeg skal bare gjøre det jeg vet jeg er flink til."

Hun dekket hodet med hendene.

"Jeg er lei for at du ikke vant. Mamma og jeg er begge så stolte av deg fordi du prøvde," sa pappa. Han satte seg ved siden av Raina.

"Husker du da jeg

var arbeidsledig for noen år siden?"

Raina nikket.

"Jeg søkte mange jobber og ble ikke ansatt i noen av dem," sa pappa. "Jeg følte meg ganske motløs."

Raina løftet på hodet. "Er det sant?"

Pappa nikket. "Men jeg ga ikke opp. Etter lang tid fant jeg en jobb som var perfekt. Men det ville ikke ha skjedd om jeg hadde sluttet å prøve."

Mamma la en trøstende hånd på Rainas rygg. "Vet du hvor mange historier jeg sender til forskjellige blader?" spurte hun. "Og hvor mange som blir avvist? Men jeg kan ikke gi opp hvis jeg vil at arbeidet mitt skal bli publisert. Skrivning er viktig for meg, så jeg fortsetter å prøve."

Raina hadde alltid tenkt at foreldrene var flinke til alt de gjorde. Hun visste ikke at de også hadde blitt avvist.

Hun var fortsatt lei seg, men det virket dumt å aldri prøve noe nytt igjen. Det var ikke det vår himmelske Fader ønsket for henne. Raina bestemte seg for at hun ikke ville gi opp. Hun kunne prøve flere ting, selv ting hun ikke klarte så bra med en gang.

"Jeg tror jeg skal bli med i konkurransen igjen til neste år," sa Raina. Å tape konkurransen



trengte ikke å bety slutten på drømmene hennes.

Raina gikk til pulten sin og tok opp blyanten sin. Det hadde vært ganske gøy å skrive. Trykk, trykk, trykk. Så hva skulle hun nå skrive om? ●



"Herren elsker innsats, for innsats gir belønning som ikke kan komme uten den."

President Russell M. Nelson, sitert i Joy D. Jones, "Et spesielt edelt kall", *Liahona*, mai 2020, 16.

"Det er aller siste gang jeg prøver noe nytt igjen," sa Raina.